

YATIŞTIRMA POLİTİKASI

Dr.Öğr. Üyesi Ersin Embel
Altınbaş Üniversitesi
ersin.embel@altinbas.edu.tr

ÖZET

Yatıştırma, barışı korumak üzere, potansiyel bir saldırgan devletin isteklerini karşılamaktan çok artırmakla sonuçlanan aşırı ödün vermek anlamında kullanılmaktadır. Kavramın bu olumsuz içerikte anlaşılması, İkinci Dünya Savaşı öncesinde İngiltere'nin, Fransa'nın da desteğiyle Nazi Almanyasına karşı uyguladığı politikanın savaşı engellemeyi başaramamasından kaynaklanmıştır. İngiltere Başbakanı Neville Chamberlain'in yürüttüğü yatıştırma politikası sayesinde Almanya Versay Antlaşması'nda öngörülen düzeni ve sınırlamaları ihlal edebilmiş, bu sürecin sonunda da Çekoslovakya'yı ele geçirmiştir. Yatıştırma politikasının neden uygulandığı önceleri sadece bireysel sebeplere dayandırılırken, 1960'larla birlikte İngiltere'nin o dönemde karşı karşıya bulunduğu iç ve dış koşulları dikkate alan yapısal açıklamalar öne çıkmıştır. Yatıştırma, ilerleyen dönemlerde de farklı sorunlarla ilgili olarak hatırlanmış, saldırganı teşvik eden hatalı bir uygulama olarak eleştirilmiştir.

ATIF İÇİN: Embel, Ersin, "Yatıştırma Politikası", *Güvenlik Yazıları Serisi*, No.14, Eylül 2019. https://trguvenlikportali.com/wp-content/uploads/2019/10/YatistirmaPolitikasi_ErsinEmbel_v.1.pdf

DOI: 10.13140/RG.2.2.21605.35040

Yatıştırma,
İngiltere'nin Nazi
Almanyasına
yönelik uygulayıp
başarısız olması
nedeniyle, aşırı
ödünler vererek
saldırganı daha
fazla
saldırganlığa
teşvik eden
hatalı bir politika
olarak kabul
edilmeye
başlamıştır.

Yatıştırma (*appeasement*) en genel ifadeyle dış politikanın olağan unsurları olan müzakere ve pazarlığın bir sonucudur. *Dictionary of Diplomacy* (Berrige ve Lloyd, 2012: 21), kavramın iki anlamını kaydetmektedir. İlk anlamı, bir takım yanlışlıkları gidermek veya barışa ilişkin koşulları oluşturmak amacıyla bazı 'makul' ödünler vermek olarak açıklanmaktadır. İkinci anlamı ise barışı korumak üzere, potansiyel saldırganın isteklerini karşılamaktan çok artırmakla sonuçlanan 'aşırı' ödün vermek olarak ifade edilmektedir.

Yatıştırma kavramının ilk anlamında kullanımına örnek olarak, Robert Gilpin'in 1981'de yayımladığı *War and Change in World Politics* kitabında bahsettiği, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce İngiltere'nin yükselmekte olan ABD'ye karşı izlediği politika verilebilir (Gilpin, 1981: 193-194). Gilpin kitabında, yatıştırmanın mutlaka kötü bir tercih olarak değerlendirilemeyeceğini, nitekim İngiltere'nin bu politikasıyla iki ülke arasında uzun süren düşmanlığın sona ererek özel bir ilişki kurulması için zemin yaratıldığını belirtmiştir. Esasen yatıştırma 1930'lara kadar dış politika alanında pek bilinmeyen ve kullanılmayan bir kavram olmuştur. Birinci Dünya Savaşı'nın ardından kurulan düzendeğin yanlışlıklarını düzeltilmesi çağrısının yer aldığı 1919 tarihli bir gazetede 'yatıştırma barışı' (*a peace of appeasement*) ifadesi, sözlükte kavramın ilk anlamı için örnek olarak verilmiştir. Fakat yatıştırmanın sözlükte yer verilen ikinci anlamı, damgasını vurduğu kavramın kötü bir ün çerçevesinde popülerleşmesini sağlamıştır.

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde İngiltere'nin Nazi Almanyasına bazı tavizler vererek genel bir savaşı önlemek niyetiyle uyguladığı strateji, yatıştırma politikasının en belirgin örneği olarak kabul edilmektedir. Bu örnekte başarısızlıkla sonuçlanan yatıştırma politikası, Nazilerin saldırgan tutumunu sona erdirememiş ve yeni bir savaşın başlamasını önleyememiştir. Bu nedenle, İkinci Dünya Savaşı'nın nedenleri konusundaki değerlendirmelerin merkezinde yer almış ve dolayısıyla dış politika çalışmaları alanında önemli bir tartışmanın konusu olmuştur.

Bir süre, büyük ölçüde İngiltere Başbakanı Neville Chamberlain'in şahsına mal edilen mutlak bir hata olarak kabul edilen yatıştırma politikası hakkında 1960'larla beraber farklı etkenleri dikkate alan yeni çözümler yapılmaya başlanmıştır. Bununla birlikte, son derece olumsuz bir anlam yüklenmiş olan yatıştırma kavramı, İkinci Dünya Savaşı'nı takip eden dönemlerde ortaya çıkan krizlerde, tehdit olarak görülen aktöre karşı uygulanacak politika belirlenirken tarihi bir ders olarak hep gündeme getirilmiştir.

Almanya, 1919

Versay

Antlaşması'nın

yükümlülüklerin-

den bir bir

kurtulurken ne

Milletler

Cemiyeti ne de

İngiltere ve

Fransa bu

duruma karşı

çıkabilmiştir.

Tarihsel Arka Plan

1930'ların ikinci yarısında belirginleşen Almanya'yı yatırma arayışı, 1919'da kurulan uluslararası düzenin ortaya çıkarttığı sorunlardan kaynaklanmıştır. Özellikle Fransa'nın, Almanya'nın bir daha çevresine tehdit oluşturamayacak kadar güçsüzleştirilmesinde ısrar etmesi nedeniyle, Almanya ile yapılan Versay (*Versailles*) Barış Antlaşması'nda son derece ağır hükümler getirilmiştir. Sınır değişiklikleri, tamirat borcu adı altında büyük miktarda tazminat ödenmesi ve silahlanma yasağı gibi esasları içeren Versay Barış Antlaşması aracılığıyla savaşın galipleri, egemenlik haklarına büyük kısıtlamalar getirdikleri Almanya'yı tehdit olmaktan çıkarmak istemişlerdir.

Öte yandan, ağır tazminat yükümlülüğünü yerine getirmesi ekonomik bakımdan mümkün olmayan Almanya zorlandıkça Avrupa'daki sistem de zorlanmaya başlamıştır. Bu nedenle İngiltere, Almanya'ya yönelik olarak savaşın hemen ertesinden itibaren yatırma politikası çerçevesinde değerlendirilebilecek hamlelerde bulunmuştur. Örneğin Alman borçlarının 1924 ve 1929'da yeniden yapılandırılmasında (Dawes ve Young Planları), Alman sanayi için çok önemli olan Ruhr bölgesindeki işgalin sonlandırılmasında ve Almanya'nın 1926'da Milletler Cemiyeti'ne (MC) üye olmasında İngiltere Almanya'nın lehine tutum almıştır.

Zaten büyük eksiklikler ve yanlışlıklarla malul olan dönemin uluslararası sistemi, 1929'da ABD'de patlak veren ve kısa sürede Avrupa'daki ülkeleri de etkileyen 'Büyük Buhran' nedeniyle Avrupa siyasetinde büyük bir dalgalanmaya neden olmuştur. Bu çerçevede İtalya'da 1922'de Benito Mussolini liderliğinde iktidara gelen faşizm siyasal söylemini giderek keskinleştirirken, Almanya'da 1933'te Adolf Hitler liderliğindeki Nazi partisinin iktidarı ele geçirmesi bu dalgalanmanın sonucu olmuştur. Kriz koşullarında, bir yanda Asya'da Japonya, diğer yandan Avrupa'daki 'revizyonist' devletler, fetihçi ve militarist bir dış politikaya yönelmeye başlamışlardır. Hitler 1935'te silahlanma programını yürürlüğe koyarak Versay Antlaşması'nın yükümlülüklerini ihlal etmeye başlamış, İtalya Etiyopya'yı işgale girişmiştir. Uluslararası barış ve güvenliği korumak üzere tasarlanan ve faaliyet gösteren MC'nin yapısal zayıflıkları ise devletlerin ekonomik kriz koşullarında saldırganlaşan dış politika uygulamaları karşısında giderek daha da belirginleşmiştir. Bu ortamda İngiltere, önleyemeyeceğini düşündüğü Alman silahlanma programını belli bir seviyede tutmak ve kendi donanma üstünlüğünü korumak gayesiyle Almanya ile Haziran 1935'te İngiliz-Alman Deniz (Kuvvetleri) Anlaşması imzalayarak, iki ülkenin deniz kuvvetleri tonajları için 35/100 oranını kabul etmiştir

Çekoslovakya,
Eylül 1938'de
Nazi Almanyası
karşısında
İngiltere ve
Fransa'dan
beklediği desteği
görememiş ve
kendisinden
isteneni
çaresizce
yapmak zorunda
kalmıştır.

(Thornton, 2011: 97) Bu anlaşma daha sonra yatıştırma politikasının ilk uygulamalarından biri olarak görülmüştür.

1936'da Almanya, Versay Antlaşması'nın getirdiği yükümlülüklerden kurtulma hedefi çerçevesinde Ren bölgesini (*Rhineland*) işgal etti. Bu gelişme karşısında İngiltere ve Fransa'nın verdiği yetersiz tepki başta Almanya olmak üzere tüm revizyonist ülkeleri daha fazlasını istemek üzere cesaretlendirmiştir. Özellikle İngiltere'nin, muhafazakâr Başbakan Stanley Baldwin döneminde başlayan Almanya'yı yatıştırma politikasını, Mayıs 1937'de bu görevi devralan Neville Chamberlain de sürdürmüş, hatta yatıştırma politikası Chamberlain'in adıyla özdeş hale gelmiştir. Bunların yanı sıra, 1936'da İspanya'da başlayan iç savaşa müdahale etmeme kararı alınması da 1920'lerde çok önem verilen MC üyeliğini revizyonist devletler bakımından giderek gereksiz bir yük haline getirmeye başlamıştır.

Bu noktadan itibaren Almanya'nın giderek daha fazlasını isteyen ve daha cesur eylemlere yönelen bir dış politika uyguladığı görülmektedir. Savaşın sona birer cumhuriyet haline gelen Almanya ve Avusturya'nın birleşmeleri (*anschluss*) Versay Antlaşması ile yasaklanmıştı. Ayrıca başta Çekoslovakya olmak üzere kurulan yeni devletler içinde Almanca konuşan azınlıklar kalmıştı. Hitler, Avrupa'daki tüm Almanları bir araya getirme hedefi çerçevesinde önce Avusturya'ya yöneldi. Avusturya Nazilerinin Ocak 1938'deki darbe girişimi başarısız olunca Almanya siyasal ve askeri baskı kurduğu Avusturya'yı Mart ayında işgal ve ilhak etti. Bu süreçte Almanya, Avrupa'nın büyük devletlerinin kendisine engel çıkarmadıklarını ve daha ileri adımlar atabileceğini gördü.

Avusturya'dan sonra Çekoslovakya'ya yönelen Hitler, burada Alman nüfusun yoğun olduğu Südet (Almanlar için *Sudetenland*, Çekler için *Sudety*) bölgesini hedefine almıştır. Almanya'dan algıladığı tehdit nedeniyle 1924'te Fransa ile *İttifak ve Dostluk Antlaşması* imzalayan Çekoslovakya, artan Nazi tehdidi karşısında 1935'te de Sovyetler Birliği ile benzer bir antlaşma imzalamıştı. Yine de, Çekoslovakya'nın Almanya karşısında yalnız kalacağı giderek belli olmaya başlamış, ülkedeki Nazilerin Nisan 1938'de Almanya'nın desteğiyle gündeme getirdikleri özerklik talebi, İngiliz ve Fransız hükümetlerinin tavsiyelerinin aksine Çekoslovakya hükümeti tarafından reddedilince Almanya gerginliği tırmandırmıştır. Eylül ayı ortalarına gelindiğinde, bir savaşı önlemek gayesiyle Hitler ile görüşen Chamberlain, Südet bölgesinin Almanya'ya bırakılmasını kabul etmiş, Çekoslovakya'ya da bu yönde telkinde bulunmuştur. Bununla birlikte, Eylül sonlarına doğru Chamberlain ile yaptığı ikinci görüşmede Hitler gerginliği daha da tırmandırmış, Almanya'nın 28 Eylül'de Çekoslovakya'ya verdiği sert ultimatoma, İngiltere ve Fransa'da

İngiltere'nin yatıştırma politikası izlemesinin nedenleri, yeni bir savaşa ekonomik ve siyasal bakımlardan hazır olmaması, uluslararası alanda algılanan çoklu tehditler ve sömürgelerdeki bağımsızlık hareketlerinin yarattığı endişedir.

Alman taleplerinin karşılanması gerektiği, aksi halde savaşın kaçınılmaz olacağı algısını doğurmuştur.

Çatışmanın çok yakın görüldüğü bu dönemde, sorunu diplomasi yoluyla çözmek üzere, Mussolini'nin devreye girmesiyle Münih'te bir konferans toplanmıştır. 29-30 Eylül'de yapılan ve İngiltere, Fransa, Almanya ile İtalya'nın katıldığı konferansın sonunda imzalanan Münih Anlaşması'yla Almanya'nın Südet bölgesini ilhakı kabul edilmiş, Çekoslovakya'nın karşı çıkması halinde desteklenmemesi benimsenmiştir. Kendisine sunulması kabul etmek zorunda kalan ve Südet bölgesini kaybeden Çekoslovakya, buna rağmen Hitler'in yaşam sahası (*lebensraum*) kavramına dayanan saldırgan dış politikasının kurbanı olmaktan kurtulamamıştır.

Chamberlain ise Münih Konferansı sonunda Hitler'e şahsen başvurarak iki ülke arasında barış antlaşması imzalamak istediklerini iletmış, Hitler de Münih anlaşması ve 1935 tarihli İngiliz-Alman Deniz Kuvvetleri Anlaşması'nı iki halkın birbiriyle asla savaşmama arzusunun bir sembolü olarak gördüklerini belirtmiştir (Thornton, 2011: 116). Fakat, elde ettiği bu sonuçlar ile 'barışı kurtardığını' düşünen Chamberlain yanılmış, Almanya kendisine verilen ödünlerle yetinmemiştir. Mart 1939'da Moravya ve Bohemya (Çekoslovakya'nın kalanı) Nazi ordularınca işgal edilmiş, Slovaçya'da ise Nazilerin denetiminde bir kukla yönetim kurulmuştur. Bu durum yatıştırma politikasının sonunu getirmiş olsa da Nazi Almanyasının ivme kazanan saldırganlığını durdurmak için geç kalınmış, Alman ve Sovyet ordularının Eylül 1939'da iki ayrı koldan Polonya'ya girmesiyle, yaklaşık 20 yıl süren barış ortamı resmen sona ermiştir.

Yatıştırma Politikasının Değerlendirilmesi

Yatıştırma politikasının neden uygulandığı, neredeyse 1938'den beri tartışılmış, çeşitli faktörler çerçevesinde değişik açıklamalar getirilmiştir (Finney, 2000). İlk görüş, Münih uzlaşısının hemen ertesinde gündeme getirilen ve yatıştırma politikasının tüm sorumluluğunu, başta İngiltere Başbakanı Neville Chamberlain olmak üzere bir grup siyasetçiye mal eden yaklaşımdır. Kişisel hatalar temelinde yapılan bu açıklama yaklaşık 20 yıl boyunca destek bulmuş, kişilerin yaptığı hesap hatası veya ahlaki kusurlar yatıştırma siyaseti fiyaskosunun nedeni olarak kabul edilmiştir.

1960'lardan itibaren ise, dönemin sosyal bilim anlayışındaki gelişmelere de bağlı olarak, yeni bir tarihçilik anlayışı ortaya çıkmıştır. Özellikle A.J.P. Taylor ile başlayan ve 'revizyonist' olarak adlandırılan yeni anlayışa göre, yatıştırma politikası bir aptallık ya da kötülük olarak değil, mevcut koşulların bir sonucu olarak kabul edilmelidir. Britanya İmparatorluğu'nun 1930'lardaki

yapısal sorunlarına ağırlık veren bu anlayış çerçevesinde, 1960'lardan sonra psikolojik ve ideolojik bazı gerekçeler de çözümlenmeye dahil edilmektedir (Aster, 2008).

Söz konusu revizyonist yaklaşım çerçevesinde ilk olarak, daha büyük bir dış tehdidi önlemek amacıyla bir hasmın yatıştırılması politikasını öngören dış etken merkezli açıklamalar öne çıkmaktadır. Buna göre, Chamberlain'in selefinden devralıp daha da aktif şekilde uyguladığı yatıştırma politikası, İngiltere'nin karşı karşıya bulunduğu çoklu dış tehditler nedeniyle neredeyse alternatifsizdi. Kıta Avrupasında Almanya, Akdeniz'de İtalya ve Güneydoğu Asya'da Japonya tehlikesi her geçen gün artıyordu. Buna karşılık, en önemli dayanaklardan biri olabilecek ABD kendi içine dönük (*isolationist*) bir politika izleyerek uluslararası sorunlara müdahil olmaktan kaçınıyordu. Diğer müttefik Fransa siyasal kutuplaşma ve istikrarsız hükümetler nedeniyle çalkalanıyor, MC ise pratikte sonucu etkileyecek bir etkide bulunma kapasitesinden yoksundu. Dolayısıyla Chamberlain Hükümeti Almanya ile bir silahlı çatışmaya girmeyi kesinlikle istemiyordu.

İkinci ana eksen, ülke içi sorunlara ve koşullara vurgu yapmaktadır. Buna göre, İngiltere'nin ekonomisi Birinci Dünya Savaşı ve 1929 bunalımından itibaren kötü durumdaydı. 1929 sonrasında dünyada giderek artan korumacılık İngiltere'nin ihracatını önemli ölçüde düşürmüştü, bu da ülkedeki işsizliği artırmıştı. Bu koşullarda Almanya gibi bir ülke ile silahlı çatışmaya girmek, büyük bir silahlanma harcaması anlamına gelecekti ki, bu, İngiliz ekonomisinin o dönemde kaldıramayacağı ağırlıkta bir yük olarak görülmüştü. Ayrıca, Britanya İmparatorluğu'nun çeşitli yerlerinde bağımsızlık hareketleri giderek güçlenmekteydi. Hindistan'dan Mısır'a, Filistin'den İrlanda'ya kadar, İngiltere'nin yönetimindeki birçok sömürge, Londra'ya sorun çıkarıyordu. Son olarak, o dönemde ülke kamuoyunda savaş karşıtlığı yaygındı. Gelişen hava araçları nedeniyle artık savaş alanı dışındaki yerleşim yerlerinin de bombalanması riski arttığı için, olası bir savaşın yaratacağı yıkımdan duyulan endişe de artmıştı.

Bir diğer açıklama olarak, yatıştırma politikasının uygulanmasında ahlaki ve ideolojik etkenlere bakılmıştır. Hitler'in tüm Almanları bileştirecek bir Almanya kurma projesi, İngiltere ve Fransa tarafından, ABD Başkanı Woodrow Wilson'ın Ocak 1918'deki ünlü konuşmasında ortaya koyduğu kendi kaderini tayin (*self-determination*) hakkı ya da milliyetler ilkesine uygun bir istek olarak görülmüştür. Bu husus, gerek Almanya'nın izlediği politikaya gerekse bu politikanın fiilen desteklenmesine etik temel sağlıyordu. Öte yandan, yatıştırma politikasının belki de en önemli parçasının Sovyetler Birliği ve Bolşevizme duyulan tepki olduğu da söylenebilir. 1925 Locarno

Antlaşmaları'ndan beri Almanya'yı Sovyetler Birliği karşısında serbest bıraktıkları izlenimi veren İngiltere ve Fransa bakımından, Sovyetler Birliği Avrupa'daki barış ve güvenliğin korunması için işbirliği yapılabilecek bir ülke olarak görülüyordu. Hatta, komünizm karşıtı duruşuyla Hitler, İngiltere ve Fransa için Sovyetler Birliği'ni dengeleyecek bir güç olarak algılanıyordu. 1939'da, Polonya'ya saldırmadan hemen önce Almanya ve Sovyetler Birliği arasında imzalanan Saldırmazlık Paktı, biraz da bu nedenle sürpriz olmuş, İngiltere ve Fransa'nın yatıştırma politikasının ne derece başarısız olduğunu kesin olarak ortaya çıkarmıştır.

Münih'ten Sonra Yatıştırma Politikası

Nazi Almanyasını durdurma gayesiyle Münih'te varılan uzlaşımın savaşı önleyememesi, yatıştırma politikasının itibarsızlaşmasına yol açmıştır. Bundan sonra, kendisinden tehdit algılanan bir aktöre sert yanıt vermek yerine diplomatik müzakere yoluna giden hükümetler hemen her durumda 'yatıştırma politikası' uygulamakla eleştirilmiş, kendilerine Hitler'in yaptıkları hatırlatılmıştır. Bu yaklaşım etkilerini günümüze kadar sürdürmüştür. Örneğin 1990'da ABD Başkanı Bush, Kuveyt'i işgal eden Saddam Hüseyin'e verilecek tepkiyi ifade ederken, İkinci Dünya Savaşı'nı anarak, "yatıştırma hatasına tekrar düşmeyeceğiz" demiştir (Rock, 2000: 3).

Öte yandan, diplomasi'nin bir parçası olan pazarlık unsuru çerçevesinde, yatıştırma siyaseti, giriş kısmında değinilen ilk anlamında olmak üzere, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan itibaren çeşitli ülkeler tarafından uygulanagelmıştır. Soğuk Savaş döneminde süper güçler arasındaki orta ve uzun menzilli füzelerle ilgili anlaşmalar kadar, son dönemde İran'ın sivil kullanım için belli bir nükleer kapasiteye sahip olmasına izin verilmesi, Rusya'nın Gürcistan ve Ukrayna'daki politikalarının fiilen kabul edilmesi ve Filipinler'in Çin'e karşı izlediği politika yatıştırma politikasının güncel örnekleri olarak değerlendirilebilir.

KAYNAKÇA

Aster, Sidney (2008). “Appeasement: Before and After Revisionism”, *Diplomacy and Statecraft*, Cilt 19 (3), ss. 443-480.

Berrige, G. R. ve Lorna Llyod (2012). *The Palgrave Macmillan Dictionary of Diplomacy*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Finney, Patrick (2000). “The Romance of Decline: The Historiography of Appeasement and British National Identity”, *Electronic Journal of International History*,

https://sas-space.sas.ac.uk/3385/1/Journal_of_International_History_2000-06_Finney.pdf (Erişim tarihi: 07/09/2019)

Gilpin, Robert (1981). *War and Change in World Politics*. Cambridge: Cambridge University Press.

Martel, Gordon (der.), (1999). *The Origins of the Second World War Reconsidered*. New York: Routledge.

Rock, Stephen (2000). *Appeasement in International Politics*. Lexington: The University Press of Kentucky.

Thornton, Bruce (2011). *The Wages of Appeasement: Ancient Athens, Munich, and Obama's America*. New York: Encounter Books.

EK OKUMA

Gillard, David (2007). *Appeasement in Crisis: From Munich to Prague, October 1938-March 1939*. New York: Palgrave Macmillan.

Taylor, A.J.P. (2015). *İkinci Dünya Savaşı'nın Kökenleri* (çev. Hakan Abacı). İstanbul: Alfa.

Treisman, Daniel (2004). “Rational Appeasement”, *International Organization*, Cilt 58 (2), ss. 345-373.

Trubowitz, Peter ve Peter Harris (2015). “When States Appease: British Appeasement in the 1930s”, *Review of International Affairs*, Cilt 41, No. 2, ss. 289-311.

İNTERNET

“Chamberline and Appeasement”,

<https://www.bbc.co.uk/bitesize/guides/ztydcwx/revision/4> (Erişim tarihi 04/09/2019).

FİLM

Munich 1938 (2009), BBC 4,

https://www.youtube.com/watch?v=h_mNoNOSIB4.

Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK) Derneği, Türkiye’de uluslararası ilişkiler çalışmalarının gelişimine katkıda bulunmak, ilgili alanlarda çalışanları bir araya getirmek ve çalışmalarını desteklemek amacıyla bir grup akademisyen, medya çalışanı ve dışişleri mensubu tarafından 2004 yılında tarihinde kurulmuştur. 2010 yılından beri *International Studies Association (ISA)* ortak kuruluşu ve 2016’dan beri de *Balkan Political Science Association (BPSA)* üyesi olan UİK, iki yılda bir düzenlediği *Uluslararası İlişkiler Çalışmaları ve Eğitimi Kongresi* ile *Güvenlik Akademisi* ve *Dış Politika Akademisi* eğitim programlarını gerçekleştirmektedir. Uluslararası İlişkiler disiplininin Türkiye’deki gelişimine katkı yapmış öğretim üyelerine yönelik *Ustalara Saygı Ödülü* ile genç akademisyenlere yönelik *Teşvik Ödülü* veren UİK, başta *Uluslararası İlişkiler* dergisi ile *Güvenlik Çalışmaları* serisi olmak üzere kapsamlı bir yayım programı ile *Güvenlik Portalı (GP)*, *Türkiye Barışı Koruma Veri Tabanı (TÜBAKOV)*, *Kavram Avcıları* ve *Black Sea Young Reformers Fellowship (BSYRF)* projelerini hayata geçirmiştir.

UİK hakkında daha fazla bilgi almak için, lütfen [web sayfasını](https://www.uik.org.tr) (https://www.uik.org.tr) ziyaret ediniz.

© UİK 2019

Bu çalışmanın telif hakları Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK)’e ait olup, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca kaynak gösterilerek kısmen yapılacak makul alıntılar dışında, hiçbir şekilde önceden izin alınmaksızın kullanılamaz, yeniden yayımlanamaz. Bu çalışmada yer alan değerlendirmeler yazarına aittir; UİK’in kurumsal görüşünü yansıtmamaktadır.

Güvenlik Yazıları, NATO Kamu Diplomasisi Birimi tarafından desteklenmektedir.

Security Papers are supported by the NATO Public Diplomacy Division.